

Ensidighedens ulidelige lethed

af Marianne Olsen, redaktør af nyhedsbrevet SOS mod Racisme

I den sidste tid ser det ud som om vores samfunds sekularisering har bragt religionsfriheden i fare. Jeg håber meget at jeg tager fejl, men jeg vil gerne her delagtiggøre min læser i de overvejelser, som nogle hændelser i den sidste tid har vakt hos mig. Som redaktør af SOS mod Racismes nyhedsbrev har jeg nemlig måttet spørge mig selv om, hvad meningen er med vores NGO. Egentlig antog jeg som en selvfølge at vi først og fremmest følte os kaldet til at forsvare beskyttelsen af minoriteternes ret til at være det de er, religiøst, politisk og seksuelt. I den sammenhæng måtte det også være en selvfølge at repræsentanter for minoriteterne her i landet skulle tages med på råd, hvis politikere eller andre i vores demokrati ville tage initiativ til at deres status skulle ændres.

Derfor har det også været en selvfølge at vores blad gør opmærksom på så mange holdninger til og af minoriteter som muligt. Vi er i SOS mod Racisme opmærksomme på at diskursen, sproget er magtfuldt. Således har vi haft en artikel om LTI, Lingua Tertii Imperii, Det tredje Riges sprog, Victor Klemperers øjenåbnende bog, som Knud Lindholm Lau har påtaget sig at udbrede til det danske publikum. Sproget i Det tredje Rige skabte en diskurs, hvor smukt blev grimt og grimt blev smukt. Her citerer jeg indirekte Shakespeares Macbeth, hvor det er hekse, der taler om at netop det er målet. Så bliver folk forvirrede.

Et eksempel på forvirringen har vi netop set den 19. juni, hvor kun ganske få danske politikere ville (turde?) deltage i åbningen af moskeen på Nørrebro, angiveligt fordi nogle muslimske shariatilhængere vil komme til at holde til der, og fordi Qatar har betalt for byggeriet. Lykkeligvis har netop samme dato Leif Munksgaard et indlæg her i bladet, hvor han gør rede for sin autentiske viden om netop kristnes forhold i Qatar. Vi har ellers ikke nogen grund til at finde det land ideelt, men vi handler dog med det. Det er altid velgørende at læse nogen, der har indsigt i hvad de skriver om.

Et andet eksempel er, at der er opstået en bevægelse 'Intact Danmark' som er tilhænger af forbud mod omskæring af drenge som små. Et sådant forbud vil indebære en mærkbar ændring for muslimske og jødiske minoriteter her i landet, men tilhængerne af et sådant forbud er end ikke interesserede i at tale med minoriteterne, og de er sandelig ikke racister: nogle af dem mener oven i købet at det er de minoriteter, der praktiserer omskæring af drengebørn, der er racister! De taler om lemlæstelse. Ja, hvor langt kan man komme ud i at pervertere sproget?

Når SOS mod Racisme hævder religionsfriheden, ser vi ikke bort fra det fysiske indgreb, og vi ville på ingen måde støtte et indgreb som var skadeligt for drengebarnet, men ingen har kunnet påvise at det skulle være tilfældet. Det er blot den fjendtlige retorik, som er genkendelig fra totalitære tankegange. Vi vil tage hensyn til religionerne og religionsfriheden.

Et svar har lydt: "Jeg er fuldstændig ligeglad med religion." Javel, men det er muslimer og jøder altså ikke. Hvis de bliver det en dag, skal man selvfølgelig ikke hindre dem i at skifte mening og leve med en anden praksis. Vi taler jo her om lovlige borgere i det danske samfund. Hvorfor skal de pludselig gøres kriminelle? Og hvad skulle straffen i givet fald være?

Et andet svar lød sådan: "Min religion stopper her", idet taleren pegede ned på sin fod. Og det kan da godt være at hendes religion stopper der, men det gør hendes ønske om magt over andre altså

ikke, når hun vil have indført et forbud. Sagerne er faktisk mere komplekse end som så, og vi skal passe på at sekulariseringens ensidige idealisme ikke ender i en menneskeforagtende kynisme.